

ДЖЕК ШАРКИ ИДИ, ЧЕ ГОВОРИ С ТЯХ

Превод от английски: [Неизвестен], 1969

chitanka.info

— Помощ! Помощ!

Хенри едва не подскочи от изненада, като чу тъничкия отчаяно пищящ гласец. Хенри току-що се беше върнал от съседното кино, където отново прожектираха фантастичния филм „Муха“, и все още се намираше под влиянието на ужасната финална сцена, в която героинята умираше, омотана в мрежите на паяка.

— Така ми се е сторило — каза си той, но за всеки случай се огледа и попита: — Къде си ти?

— В левия ъгъл под тавана. По-бързо — изпищя тъничкото гласче, изпълнено с ужас.

Хенри не видя нищо на посоченото място, но не беше чудно, защото неговата стаичка се осветяваше от една петнадесетватова крушка. Той се покачи на стола с висока облегалка, внимателно се вгледа и едва тогава откри в ъгъла паяжина, в която се бореше мъничка оса — нейните трепкащи крила се мъчеха да разкъсат предателската мрежа, но лепкавите нишки, подобно на влажни водорасли, я омотаваха все повече и повече. Зад паяжината, в ъгъла, се беше притаил паякът — осемте му очи горяха по-ярко от рубини.

— Ти ли викаш? — Хенри недоверчиво попита осата.

— Разбира се, аз — плачливо отвърна тъничкото гласче. — По-скоро ме спаси, докато това чудовище в хитинова броня не ме е свършило!

Хенри приближи лице до паяжинката, но се спря.

— А какво ще получа за това? — предпазливо попита той.

— Съжали ме! — замоли се гласчето. — Първо ме спаси, а след това ще говорим за наградата.

— Няма да стане — рече Хенри. — След това ти ще се завреш в някой тъмен ъгъл и аз ще остана с празни ръце — само ще се изпоцапам с паяжината.

— Ти си жесток човек — жално пропищя гласчето.

— Не е вярно — възрази Хенри. — По-мек съм и от восък. И в това е бедата. В нищо не съм сигурен — не вярвам нито в утрешния ден, нито в силите си, нито във външния си вид. Цял живот четох книги за това, как да стана силен и как да печеля приятели, а виж какво стана!

Гласчето помълча, а после неуверено каза:

— Да, наистина ти не си Херкулес.

— Знам — тъжно се съгласи Хенри. — Тежа всичко на всичко петдесет килограма, висок съм метър и шейсет, цял съм в пъпки, очите ми са болни, а косите — редки. Не знам дали можеш, но ако това е по твоите сили, помогни ми да стана друг.

— Откровено казано, точно това е по моите сили — призна гласчето. — Аз съвсем не съм това, което изглеждам, и тъкмо по тези причини мога да разговарям с теб. Зъл дух, мой съперник, ме превърна в насекомо, а иначе аз съм добър дух.

— Но ако наистина притежаваш такава сила, защо не премахнеш тая гадина? — подозрително запита Хенри.

— Духовете — отвърна гласчето — никога не използват своето могъщество за самите себе си — те служат само на своя господар.

Това прозвуча като цитат от свещена книга.

— Е какво, ще се закълнеш ли или не? — попита Хенри.

— Разбира се! Без тези клетви какъв вълшебен дух мога да бъда аз?

— А ако нарушиш клетвата?

— Цялата ми вълшебна сила ще изчезне и ще се превърна в безпътен дух, който само ще наблюдава нещата, без да може да направи нещо. А това наистина е ужасно!

— Мога да си представя — съчувствено промърмори Хенри. — Но чакай, защо каза само за едно желание? Струва ми се, вие изпълнявате по три.

Малката оса още по-отчаяно се замята в паяжината. Паякът прибяга на другия край на своята мрежа и оттам продължи да я следи.

— Хората станаха твърде алчни и намислят много хитри желания — обясни гласът. — Затова сега ние сме съкратили нормата до едно.

— Нима не е разрешено да изпълнявате по три желания — настоя Хенри, — когато става дума за вашия живот?

— Не може. Ако се опитам да изпълня повече от едно желание, ще наруша клетвата и цялата ми вълшебна сила ще изчезне.

— Бих могъл да си пожелаю богатство — бавно проговори Хенри. — За богатия няма никакви пречки, както и да изглежда той.

— Искаш ли пари? — запита гласчето. — Ето!

Заплашително просветна лимоненожълта мълния, лъхна горещ вятър и в стаята се изсипа водопад от трептящи зелени банкноти, сред които, подобно на бляскащи капки, падаха изумруди. Върху

кухненската масичка се появиха безброй скъпоценни пръстени с рубини и халцедони, оникси и топази; пред погледа на Хенри умивалникът се изпълни със златни дублони.

— Сега ме спаси! — извика гласчето.

— По-ча-кай — измърмори Хенри, замаян от тези съкровища; сърцето му така силно тупаше, че той едва можеше да говори. — Почакай... Богатството — това още не е всичко!

— Какво?! — гласчето изстена в отчаяние. — Ти получи царски откуп и още се колебаеш?

Хенри прекара ръка по редките си коси, погледна птичия си гръден кош и издутото коремче — кръгло като пъпеш, как му разваляше цялата фигура! — премигна с късогледите си очи и унесено пробърбори:

— Искам да кажа, че даже с всичките тия пари и силата, която дават, дори в компания на хрантутници — приятели до първия лош ден, — винаги ще усещам грозотата си, ще си живея заедно с нея и така...

— Да бъде, както желаш ти! — изхлипа тъничкият глас. — Но да свършим!

Отново духна топъл вятър, проблесна жълта мълния и сред вихъра, отнасящ цялото това съкровище, изведнъж главата на Хенри се удари в тавана, защото неочаквано той стана метър и деветдесет висок, с гърди цял сажан широки и със здрав като щит корем. Той протегна ръка към главата си и усети под пръстите си гъсти къдрави коси; като наведе един кичур пред очите си, той установи, че се е превърнал в очарователен брюнет. Хенри чувствуваше как дупките в зъбите му изчезват, а на мястото на падналите — как покарват нови; усети как пъпките му се скриват и по лицето му се появява изпъната и здрава кожа.

— Как изглеждам? — треперейки, попита той.

— Като Гарзан! — изписка гласчето. — А сега бързо ме избави... О, хиляди дяволи — от какво още не си доволен?!

— Сега... сега ми трябва онези пари — рече Хенри. — Няма ли начин да комбинираме двете желания? Искам да кажа — не можеш ли да ме превърнеш в хубавец-милионер. И едното, и другото да стане?

— Невъзможно! — изстена гласчето. — Парите са едно нещо, а красотата друго. Една пластична операция, фризьор, десетдневен

масаж и обувки с високи токове ще те направят...

— Е, да, но вече няма да приличам на Тарзан — въздъхна Хенри, поклащайки глава. — Няма да бъде същото.

— А не искаш ли слава? — нетърпеливо запита гласчето. — Ако станеш прославен, твоята външност ще е без значение: хората ще те приемат такъв, какъвто си ти. А колкото за парите, като използваш своята репутация, ще можеш да си намериш колкото си искаш пари...

— Добре — рече Хенри, съблазнен от тази перспектива. — Предполагам, че дори Тарзан не може да привлече всяка жена, както славата...

— Така да бъде! — го прекъсна тъничкото гласче.

И отново духна вятър, и отново блесна мълния и Хенри, подобно на спукан въздушен балон, се сви до предишните си размери. Но при това той нищо не усети.

— Сега наистина ли съм световноизвестен? — с надежда запита той.

И в този миг телефонът зазвъня, звънецът на входната врата се затресе, вратата се разтвори и в стаята нахлу тълпа от обожателки — момичета с горещи яркочервени устни и с огромни искрящи очи, и всички те се завъртяха около Хенри, наричайки го с най-нежните умалителни имена. Той се хвърли към най-близкото момиче, разтвори ръце и...

— Стой! Веднага ела тук — пронизително извреця гласчето.

БУМ! ТРАХ!! ТАРАРАХ!!!

Ръцете на Хенри прегърнаха празното пространство и той се изтърси на пода. В стаята нямаше никой. Засрамен, той стана от протрития килим, накуцвайки, отиде в ъгъла на стаята и отново се покатери на стола.

— Извини ме — прошепна той, когато лицето му се доближи до паяжината. — Увлякох се... страшно съжалявам...

— И още как ще съжаляваш — пронизително изви гласчето. — Стига капризи! Избирай си желание, и то по-скоро, докато не е станало късно!

Хенри се замисли. Положението наистина ставаше критическо. Малката оса беше направила в паяжината голяма дупка, но сега между нея и страшните челюсти на паяка имаше всичко на всичко един сантиметър. Тя бръмчеше и се хвърляше като луда.

— Добре — рече Хенри, — надявам се, човек може да ти вярва. Но като те освободя, ще изпълниш ли моето желание?

— Да, да, да, да! — заповтаря гласчето все по и по-жално със скъсяването на опасното разстояние. — Ще изпълня всичко, което поискаш! Само по-бързо! По-бързо!!!

Хенри взе решение.

— Добре — рече той, скачайки от стола. Грабна от кухненската лавица чук, покатери се отново на стола и доближи лице към паяжината, в която щеше да се разиграе трагедията. — Стой мирно, за да не те закача!

— Добре — изхлипа гласчето.

Хенри замахна и с всички сили стовари чука върху стената.

От размазания паяк остана само едно гадно петно. Хенри потрепна и изпусна чука на земята.

— Ето сега си свободна — с въздишка рече той.

Мълчание.

— Свободна си! — повтори той, побутвайки с мършавия си пръст малката оса. За миг такава остра болка прониза ръката му, че той се свлече от стола и за малко не си строши главата в пода. С ужас и недоверие той гледаше как на показалеца му се издига червена подутина.

Обзе го внезапна ярост и той отново скочи върху стола.

— Защо го направи? — попита той. — Защо? Нали аз те спасих от паяка! Чуваш ли ме?

Все същото мълчание.

И изведнъж го обзе страшно подозрение. Той се хвърли към телефона, вдигна слушалката и помоли да го свържат с музея по естествена история.

— Кажете, паяците имат ли природни врагове? — изстреля въпроса си той, едва дочакал вдигането на отсрещния телефон.

— Разбира се — отвърна му музейният работник. — Птици, жаби, но преди всичко хищните оси.

— Господи боже мой! — изстена Хенри и затвори телефона.

Бедата е в това, че когато пред тебе са две насекоми и водиш разговор с тях, по никакъв начин не можеш да определиш откъде идват отговорите — нали те си нямат устни да ги движат!

На другия ден Хенри смени квартирата си.

Това петно върху стената буквално го подлудяваше.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 43/1969 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.